

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 15/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 855

“KHI GIỜ KHẮC ĐÃ ĐẾN THÌ CÓ HỎI HẠN CŨNG KHÔNG KỊP!”

“Giờ khắc” ở đây là giờ khắc của báo ứng. Hiện tại chưa thấy báo ứng cho nên chúng ta không sợ. Có rất nhiều người không sợ, cứ tùy tiện phê bình, chỉ trích người khác vì họ không thấy báo ứng, không thấy nhân quả gì. Nhưng khi giờ khắc báo ứng đến rồi thì họ hối hận cũng không kịp.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật dạy chúng ta:

“Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói dối người.

Khéo giữ thân nghiệp, bất phạm oai nghi.

Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm”.

Ngày ngày, giờ giờ chúng ta phạm phải những sai lầm nghiêm trọng ở ba nghiệp, không phải là sai lầm nhỏ mà đều là những sai lầm nghiêm trọng: Thân thì sát, đạo, dâm; Khẩu thì nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác và nói lời thêu dệt; Ý thì tham, sân, si. Chúng ta rất dễ phạm mười nghiệp này, thân nghiệp thì hơi khó phạm nhưng khẩu nghiệp thì rất dễ phạm, ý nghiệp còn dễ phạm hơn. Chúng ta vô tình tạo tác ra vô lượng vô biên tội nghiệp, tích tụ lâu dần, lâu dần, đến lúc quả báo đến thì chúng ta mới giật mình, nhưng quả báo hoàn toàn do chúng ta tạo ra. Riêng lỗi về miệng thì sáng chúng ta phạm một điều, chiều chúng ta phạm một điều, vậy thì một tháng chúng ta phạm đến 60 điều, một năm, mười năm thì chúng ta phạm rất nhiều khẩu nghiệp. Chúng ta còn cự cãi: “*Tôi có phạm nhiều đến như vậy đâu!*”.

Trong Phật pháp có câu: “***Thân người khó được, Phật pháp khó nghe***”. Chúng ta quán sát lại, hiện tại chúng ta đã được thân người tròn đầy, chúng ta may mắn được học Phật pháp. Chúng ta học được rất nhiều từ lời giáo huấn của Phật, giáo huấn của Tổ Sư Đại Đức, giáo huấn của những bậc Thầy chân chính tu hành nên chúng ta biết được thân mạng là đáng quý, biết được chúng ta có mặt trên thế gian này là một điều vô cùng phước báu, từ đó biết trân trọng.

Chúng ta được nghe Phật pháp chân chính. Chúng ta dám nói là “***Phật pháp chân chính***” vì chúng ta có bằng chứng, chúng ta có chỗ để nương về một cách chắc thật. Đó chính là Hòa Thượng Tịnh Không. Ngài cả một đời đã sống, đã tu hành, hoằng pháp lợi sinh vì lợi ích chúng sinh. Cả một đời của Ngài là bài pháp thân giáo cho chúng ta. Cả một đời Ngài nói “***tam bất quản***” là “tam bất quản”: “***Không quản***

tiền, không quản việc, không quản người”. Cả một đời Ngài tu hành nổi tiếng như vậy nhưng đến bây giờ Ngài vẫn ở nhờ chỗ của người khác, không có chỗ nào là của mình. Ngài đã làm ra tám gương và dạy chúng ta bài học thân giáo, bài học khẩu giáo. Ngài đã trải qua cuộc đời hơn 90 năm, trong đó có hơn 70 năm là tu hành, dùng thân giáo để diễn giáo. Chúng ta tổng kết lại suốt quá trình sống của Ngài thì có thể khẳng định chúng ta may mắn gặp được chánh pháp. Thế gian này có ai thực hiện được “*tam bất quản*” như Hòa Thượng không? Họ cũng nói rất hùng hồn, cũng khuyên người ta bỏ thí, cúng dường, phóng sanh nhưng bản thân họ thì nhận càng nhiều càng tốt.

Hòa Thượng suốt từ năm 36 tuổi đã không quản đến tiền. Khi còn trẻ khỏe, bốn ba khắp nơi mà Ngài đã không cần tiền thì khi trở về già Ngài càng không cần đến tiền nữa. Nhiều lần Ngài đã nói: “*Suốt mấy mươi năm rồi, tôi không cần đến tiền*”, Một người mà cả đời “*không quản tiền, không quản việc, không quản người*” thì người đó là một phàm phu tiêu chuẩn. Phàm phu tiêu chuẩn chính là Bồ Tát. Chúng ta nói Ngài là Bồ Tát thì người thế gian không tin, không công nhận.

Có người hỏi tôi rằng: “*Thưa Thầy, Hòa Thượng Tịnh Không là vị Phật nào hóa sanh?*”. Tôi nói: “*Không! Hòa Thượng là một phàm phu nhưng Ngài là một phàm phu tiêu chuẩn chứ không phải là phàm phu thường tình như chúng ta*”. Phàm phu tiêu chuẩn là một tấm gương mà biết bao những phàm phu khác phải hướng đến để học tập. Hòa Thượng đã làm được như trong “*Kinh Hoa Nghiêm*” đã dạy: “*Học vi nhân sư, hành vi thế phàm*”. Phàm phu thông thường thì gặp tài dính tài, gặp sắc dính sắc, gặp danh dính danh, gặp ăn dính ăn, gặp ngủ dính ngủ. Hòa Thượng là một phàm phu tiêu chuẩn, không đắm nhiễm “*tài sắc danh thực thùy*”. Vậy thì chúng ta có thể khẳng định rằng chúng ta may mắn gặp được Hòa Thượng. Chúng ta có một chỗ nương về rất mạnh mẽ chứ không chỉ là nói suông.

Có một cô nói rằng cô ấy học theo một minh sư 30 tuổi. Tôi nói thêm: “*Minh sư này đẹp trai lắm phải không?*”. Thời gian học tập, thời gian tu hành, thời gian để trải nghiệm cuộc sống cần có một quá trình. Thời đại này, con người ô nhiễm rất nhiều, không người nào có thể đạt tới mức “*một nghe ngàn ngộ*”, người “*ngàn nghe một ngộ*” thì có nhưng người “*một nghe ngàn ngộ*” thì không có. Người thế gian nói: “*Tôi lên bờ xuống ruộng không biết đã bao nhiêu lần rồi!*”. “*Bao nhiêu lần lên bờ xuống ruộng*” có nghĩa là bấy nhiêu lần tích lũy kinh nghiệm của cuộc đời. Thầy Thái Lễ Húc nói: “*Cha Mẹ đi cầu khi còn nhiều hơn chúng ta đi đất bằng*”. Trong cuộc đời này, Cha Mẹ, trưởng bối đã phải trải qua rất nhiều những khó khăn, gặp ghèn như đi trên cầu khi. Cha Mẹ, trưởng bối đã phải nếm trải rất nhiều đắng cay của cuộc đời. Cha Mẹ “*ăn muối*” còn nhiều hơn chúng ta ăn cơm. Cuộc đời của một người đã trải qua quá trình tu hành dài lâu, nghiêm túc như vậy mà họ vẫn phê bình, chỉ trích. Người thế gian chỉ cần nghe thấy ai nói hay hay là họ tán tụng. Cho nên chúng ta phải cẩn trọng!

Hòa Thượng chỉ cho chúng ta: “*Việc làm ra điển phạm, chuẩn tắc thì ma không làm được vì trong nội tâm họ trống rỗng, họ không có quá trình thức liễm thân tâm cho nên tâm trống rỗng. Nhưng họ nói ra thì rất hay, họ nói hay hơn tất cả, thậm chí Phật Bồ Tát còn nói không bằng họ*”.

Người xưa nói: “*Người thế gian khéo để mức họ dụ được con rắn hổ mang ở trong hang bò ra*”. Con rắn hổ mang là loài rắn rất độc, người bị rắn hổ mỗ một phát nếu không cứu kịp thì sẽ chết. Ý của người xưa là có người nói rất hay nhưng không làm được. Họ nói đạo lý hiểu kính, nói rất nhiều đạo lý hay nhưng chính bản thân họ vẫn đang bắt kính, phản Thầy, phản bạn, vong ân bội nghĩa. Họ nói “*chúng ta phải sống trong thế giới biết ơn*”, họ nói ra mà không thấy hổ thẹn! Những người như vậy mà dạy chúng ta thì như thế nào?

Hòa Thượng nói rằng Ngài có rất nhiều Kinh sách để đọc, để giảng dạy nhưng Kinh sách bị mất hết do Ngài rời nhà quá nhiều lần. Hòa Thượng cả một đời dù đi đâu cũng không mang theo bất cứ tài sản gì, nhưng hình của ba người Thầy và một ân nhân lúc nào Ngài cũng mang theo, đến đạo tràng nào Ngài cũng nhắc đến họ. Đó là: Chương Gia Đại Sư, Giáo sư Phương Đông Mỹ, Lão sư Lý Bình Nam và bà Hàn Quán Trưởng là người hơn ba mươi năm hộ pháp cho Ngài. Hòa Thượng cả cuộc đời đã làm ra biểu pháp hiệu và kính, mỗi khi nói ra đều là tri ân, báo ân.

Trang web tinhkhongphapngu.net, Ban biên dịch Tịnh Không Pháp Ngữ đã làm hơn 10 năm, làm một cách âm thầm, giúp cho rất nhiều người biết đến những lời dạy của Hòa Thượng. Từ đó họ học cách dịch, học cách lòng tiếng, họ muốn làm theo. Có người học được một thời gian thì dịch cũng giỏi, có người học được một thời gian thì lòng tiếng cũng khá, nhưng họ cho rằng họ tự biết chứ chưa bao giờ học ở đó. Họ nghe rồi, hiểu được một chút thì quay lại cho rằng: “*Bản dịch này không sát, bản dịch này chưa đúng!*”. Hòa Thượng nói: “*Người ta có ơn đức với chúng ta, cho dù ân đức nhỏ bằng một giọt nước nhưng chúng ta mỗi niệm không quên*”. Mấy hôm nay tôi lên trang tinhkhongphapngu.net thì thấy một ngày có khoảng 15,000 lượt xem, trung bình 80 người đang online. Những người đang nghe pháp đó không có trí tuệ sao?

Ngày nay có nhiều người mới tu học, không nghiên cứu kinh giáo, không có thời gian tu học lắng đọng của nội tâm cho nên họ cho rằng Tịnh Độ là giả tạo. Trước chúng ta có biết bao nhiêu đời Tổ Sư Đại Đức đã tu hành pháp môn Tịnh Độ, đã lấy pháp môn Tịnh Độ để tu trì, vậy mà họ cho rằng pháp môn Tịnh Độ là giả tạo, bao nhiêu đời Tổ Sư Đại Đức trí tuệ còn không bằng họ. Những người như vậy ngổ ngáo đến mức độ nào!

Hòa Thượng nói: “*Ta đi vào một công viên, nơi đó có rất nhiều những loài hoa đang khoe sắc. Ta thích loài hoa nào thì đến ngắm loài hoa đó. T thích hoa hướng dương, hoa mười giờ, hoa huệ, thích loài hoa nào thì ngắm loài hoa đó chứ không thể nói “tôi chỉ thích hoa mười giờ” rồi chặt bỏ những loài hoa khác*”. Pháp môn Tịnh Độ đã có mặt từ rất lâu rồi thế mà họ dám nói rằng pháp môn Tịnh Độ là ngụy tạo. Họ đều là những người mới học, những người mới tu, những người mà “*danh vọng lợi dưỡng*” vẫn còn, “*tự tư tự lợi*” tràn đầy, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” không thiếu, “*tham sân si mạn*” vẫn đầy đủ. Vậy mà họ dám nói như vậy!

Tôi hôm qua chúng ta học “*Cảm Ứng Thiên*”, chúng ta được nghe nhắc lại về những câu chuyện trước đây bao nhiêu năm tôi bôn ba, tôi phải đi chữa chỗ này, dần xếp chỗ kia. Tôi dạy người này niệm Phật, mấy tuần sau tôi đến thì thấy họ tu pháp môn khác. Tôi hỏi: “*Con đang tu gì vậy?*”. Họ nói: “*Con đang tu chiêm sát*”. Họ nói ra tên của người hướng dẫn họ tu chiêm sát. Trước mặt thì họ phục tùng, phía sau thì phản tặc, trước mặt thì phục, phía sau thì phá, rồi tôi lại phải đi chữa.

Vào ngày Vía Phật A Di Đà, chùa Tiên Châu ở Vĩnh Long tổ chức pháp hội với khoảng 1000 người tham dự. Hôm đó tôi giảng đề tài “*Chánh hạnh và trợ hạnh*”. Đề tài đó hiện tại vẫn đăng ở trên Youtube. “*Chánh hạnh*” là một câu “*A Di Đà Phật*”, “*trợ hạnh*” cũng là một câu “*A Di Đà Phật*” chứ không phải “*chánh hạnh*” là câu “*A Di Đà Phật*” còn “*trợ hạnh*” là một pháp tu khác! Nhưng họ tự cho họ là người biết. Trước mặt chúng ta thì họ không nói, nhưng đằng sau lưng chúng ta thì họ nói “*sai rồi!*”. Họ còn nói đến nhiều điều như “*bốn nguyện niệm Phật*”, “*bất niệm tự niệm*”, “*tam thời hệ niệm*”...

Mấy năm nay tình hình dịch bệnh Covid căng thẳng nên tôi ở nhà, không đi giảng trực tiếp nữa. Tôi tuân thủ tất cả các quy định, thông báo về việc hạn chế hội họp đông người để phòng tránh dịch bệnh. Ngay đến việc tổ chức đám cưới cho con, tôi cũng nói: “*Chỉ cần các con lạy tri ân Ông Bà, Cha Mẹ là được, các con thương nhau là được. Không cần tùm ba, tùm bảy làm gì! Bệnh khổ rất nguy hiểm! Khi mọi người mắc bệnh thì mang trong người rất nhiều di chứng!*”.

Chúng ta nhìn lại một quá trình dài mười lăm năm qua, pháp môn Tịnh Độ đã trải qua rất nhiều kiếp nạn. Rất nhiều người đã vãng sanh nhưng thế gian họ vẫn không tin. Hòa Thượng Hải Hiền tự tại vãng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Báo đài đưa tin tức tràn ngập trên internet rõ ràng ngay trước mắt nhưng họ vẫn không tin. Vậy nên tôi cần phải dịch càng nhiều đĩa của Hòa Thượng Tịnh Không. Chúng ta đã học được hơn 800 đề tài rồi. Sau khi học xong 1200 đề tài, chúng ta sẽ học cuốn “*Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục*” để kết lại cả một đời giáo hóa chúng sanh của Ngài. Chúng ta đem những bí quyết, những tinh hoa nhất để dịch lại. Tôi và mọi người, cùng các Quý Sư cô cùng dịch, rồi đưa bài lên trang web tinhkhongphapngu.net. Đây là một cuốn sách chốt lại cho trang web tinhkhongphapngu.net, cũng là cuốn sách chốt lại cả một cuộc đời của Hòa Thượng.

Chúng ta may mắn vô cùng khi có thân người tròn đầy, chúng ta còn gặp được chánh pháp. Chúng ta nhìn lại chặng đường 10 - 15 năm qua, chúng ta đã trải qua một chặng đường dài tu hành, trải qua biết bao khó khăn, sóng gió. Chúng ta xem lại hành động, việc làm của những người họ cho rằng “*việc làm này là đúng*”, “*pháp tu này là hay*” thì thấy bây giờ họ lại bất kính, bất hiếu, bất tuân. Vậy mà họ lại mong một ngày về Thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thoái. Tôi nói: Chờ xem đi! Tôi chưa già nhưng cũng đã lớn tuổi, sức mòn lực kiệt rồi nên cũng không thể sống lâu được nhưng những người trẻ hãy chờ xem họ vãng sanh như thế nào!

Hòa Thượng nói rất rõ ràng: **“Thế giới Tây Phương Cực Lạc là thế giới của Phổ Hiền. Thế giới của Phổ Hiền là thế giới của sự hiếu kính. Người không hành hạnh hiếu kính thì không bao giờ về được Thế giới Tây Phương Cực Lạc”**.

Bồ Tát Thường Bất Khinh đã làm ra mô phạm cho chúng ta xem, gặp ai Ngài cũng lạy: **“Tôi kính trọng các Ngài vì các Ngài sẽ thành Phật”**. Họ nói: **“Nhà người là ai mà dám thọ kiếp cho ta? Ta sẽ đá cho người xung mủ!”** thì Ngài lại chạy ra xa quỳ lạy rồi nói: **“Tôi kính các Ngài vì các Ngài sẽ thành Phật!”**. Họ ném đá thì Ngài lại chạy ra xa nữa để lạy: **“Tôi kính các Ngài vì các Ngài sẽ thành Phật!”**. Ngài đã làm ra biểu pháp để chúng ta giác ngộ chứ không phải là diễn trò để chúng ta xem cho vui!

Hòa Thượng nói: **“Thân người khó được, Phật pháp khó nghe”**. Chúng ta được làm thân người nên mới dễ dàng giác ngộ. Chúng sinh mang thân heo, làm thân súc sanh thì nghe gì cũng không thể nên không thể giác ngộ. Súc sanh tối ngày chỉ ăn, ngủ và giao phối. Súc sanh chỉ cuồng loạn trong ba thứ này, đói thì tìm ăn, ăn no thì ngủ, rồi tìm bạn tình, không có cơ hội để giác ngộ. Thân người rất đáng quý vì chúng ta dễ dàng tiếp nhận được giáo huấn của Thánh Hiền, giáo huấn của Phật Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: **“Từ phương diện này quán sát, chúng ta thấy người xưa giác ngộ dễ dàng hơn người ngày nay, nguyên nhân là vì hoàn cảnh sống của người xưa rất đơn thuần, sự hưởng thụ năm dục sáu trần rất hạn chế cho nên họ rất dễ dàng giác ngộ. Hơn nữa, tâm của người xưa tương đối thanh tịnh”**.

Hòa Thượng nói: **“Hưởng thụ vật chất của người hiện đại nhiều hơn gấp 100 lần, 1000 lần người xưa. Người hiện tại bị những dục vọng này mê hoặc quá sâu, tư tưởng của họ đã bị ô nhiễm quá nặng cho nên rất không dễ mà giác ngộ được”**. Người xưa nói: **“Nghèo khổ học đạo khó, phú quý học đạo khó”**. Nghèo khổ học đạo khó vì hàng ngày cơm gạo áo tiền không đủ dùng nên họ không học đạo được. Giàu sang quá, dư tiền của quá thì họ chỉ lo hưởng thụ.

Ngày nay, hoàn cảnh sống của chúng ta không đơn thuần, tâm chúng ta không thanh tịnh, **“ngũ dục lục trần”** đang vây quanh chúng ta. Ở Việt Nam thì chúng ta không thấy nhưng ở Đan Mạch, ở Đức thì đồ đi nhặt về dùng cũng không hết. Họ không biết được rằng họ đang hoang phí phước báu. Một hộp tăm rất đẹp, nhựa được sản xuất đạt tiêu chuẩn nhưng họ chỉ dùng một que tăm rồi bỏ đi. Học trò của tôi nhặt được gửi cho tôi, dùng vẫn tốt như thường. Họ hoang phí mà họ không biết là mình đang hoang phí phước báu ở trong vận mạng của chính mình. Đâu cần phải hoang phí như vậy! Rất nhiều đồ nhặt về có thể bán, thậm chí có thể mở shop online để bán.

Chúng ta thấy những hình ảnh ở đất nước Dubai, họ quá giàu sang, rất giàu của cải vật chất nhưng tâm không giàu. Tại sao họ không chia sẻ những vật chất dư thừa đó cho những quốc gia nghèo ở Châu Phi? Hình ảnh lính mũ nồi xanh của Việt Nam qua Châu Phi khiến cho người dân ở đó rất tán thán. Phiến quân khi nhìn thấy cờ Việt Nam thì họ không bắn súng, vì họ nói: **“Đó là người tốt!”**. Chúng ta giúp họ

trồng rau, trồng lúa. Những hình ảnh đó khiến chúng ta cảm thấy rất tự hào về dân tộc. Nước Nam Sudan có rất nhiều người dân bị đói chết vì không có gì ăn trong khi có những quốc gia sống rất hoang phí. Học trò của tôi làm việc tại một trường học ở nước ngoài. Cô ấy thấy hàng ngày học sinh bỏ đi rất nhiều thức ăn, có những chiếc bánh sandwich chưa ăn tới cũng bị bỏ đi.

Một cậu học trò của tôi ăn chay. Đi làm thì anh ấy mang theo cơm, khi qua chợ mua hai miếng đậu trắng, đến giờ ăn thì cho thêm nước rồi bóp hai miếng đậu trắng ra để ăn. Mọi người có ăn được như vậy không? Hôm đi cùng tôi lên núi, trời nắng nên đậu trắng bị thiu. Tôi nói: “*Thôi! Con để miếng đậu ra kia, có nhiều chúng sanh khác sẽ ăn!*”. Nếu tôi ăn miếng đậu đó thì sẽ bị đau bụng nên tôi không ăn nhưng học trò của tôi vẫn ăn được bình thường. Có chút tiền thì anh mua rau, mua gạo tặng cho những người làm việc cật lực. Trong đợt dịch bệnh ở Sài Gòn, anh cũng mua rau, gạo, đường, thuốc, anh mua những gì mọi người cần rồi mang tặng khắp nơi. Cho nên chúng ta phải mở tâm rộng lớn! Giàu có vật chất không bằng giàu có tâm lượng!

Hòa Thượng nói: “*Người xưa đối với báo ứng của thiện ác rất tinh tường, khởi tâm động niệm của họ đều rất cẩn trọng, rất tỉ mỉ mà quán sát. Người hiện tại bởi vì chỉ tin tưởng vào khoa học mà cho rằng nhân quả báo ứng là mê tín. Họ không tin nhân quả báo ứng. Đối với sự việc này, nhất định không thể nói là: “Bạn không tin thì không có. Bạn tin thì nó có, nó tồn tại”. Bạn không tin nhân quả báo ứng nhưng nó vẫn có, vẫn đang tồn tại, vẫn đang diễn biến*”.

Nhiều người thế gian đề xướng thuyết cho rằng tin thì có, không tin thì không có. Họ không biết rằng: **Họ không tin nhân quả báo ứng thì nhân quả báo ứng vẫn đang tồn tại, chỉ là thời khắc chưa đến. Khi thời khắc đến thì phải nhận, nhân nào thì quả đó, không thể nào khác!** Vừa qua những người tạo tội phạm pháp tướng chừng có thể che được trời nhưng cuối cùng cũng bị lôi ra ánh sáng pháp luật. Không thể có chuyện làm sai nhân quả mà có thể che dấu được!

Hòa Thượng nói: “*Nhân duyên quả báo nhất định là chắc thật! Bạn đang tạo ác mà bạn vẫn chưa có thọ báo, nguyên nhân là vì phước ở trong đời quá khứ bạn đã tu được vẫn chưa hết, cho nên bạn vẫn đang hưởng phước thừa của đời quá khứ bạn đã tu được mà thôi. Một khi phước báu hết rồi thì không chỉ ác báo ngay đời này bạn đã tạo sẽ hiện tiền mà thậm chí tội báo của nhiều đời nhiều kiếp trước cũng sẽ hiện tiền ngay trước mắt bạn, lúc đó bạn hối hận cũng không kịp. Cho nên con người nhất định phải nuôi dưỡng tâm từ bi, không những không sát hại chúng sanh mà ngay đến ý niệm ác cũng không khởi lên vì chúng ta khởi lên một ý niệm ác cũng đều là tội lỗi. Thiện nhất định có thiện báo, ác nhất định có ác báo cho nên gọi là “bất thị bất báo thời thật dĩ đạo”, có nghĩa là không phải là không có quả báo mà thời giờ chưa đến thôi!*”.

Hiện tại những người tạo ác vẫn sống an vui vì họ vẫn đang hưởng phước thừa còn lại từ đời trước. Đến khi phước thừa hết rồi thì không những tội báo của đời này hiện tiền mà tội báo của nhiều đời, nhiều kiếp cũng đổ về cùng một lúc, lúc đó thì họ sẽ te tua!

Bài hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta đừng thấy người tạo tội không bị quả báo thì chúng ta lại chạnh lòng nghĩ: “*Sao bấy lâu nay mình đại vậy? Mình nhận thiệt thòi. Người ta làm những việc sai trái mà không bị làm sao, người ta đầy những tiện nghi!*”. Chúng ta đâu biết rằng những tiện nghi đó của họ là họa, còn những thiệt thòi của chúng ta chính là phước. Chúng ta thấy những người giàu có, đi siêu xe, ở siêu nhà bây giờ là họa hay là phước? Còn những người ở chòi tranh, vách lá thì bây giờ là thiệt thòi hay là phước? Có nhiều người cũng đang mong muốn được trở về bên chòi tranh với vài luống rau, vài thửa ruộng để sống thanh đạm qua ngày nhưng bây giờ điều đó đối với họ lại là xa xỉ, không dễ gì có được.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!